



ALEX AHNDORIL

LARS KEPLER SE VRACÍ NA MÍSTO ČINU POD NOVÝM PSEUDONYMEM



ZAVŘU OČI V MODLITBĚ

HOST

PŘELOŽILA KAROLÍNA KLOUČKOVÁ





ALEX AHNDORIL



BRNO 2024

ZAVŘU OČI
V MODLITBĚ

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele
práv zakázána.

Jag blundar och ber
Copyright © Alex Ahndoril, 2024
Published by agreement with Salomonsson Agency
Cover illustration © Ola Larsson
Translation © Karolína Kloučková, 2024
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2224-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-2225-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2226-2 (MobiPocket)

„Posádka a všech tři sta šedesát dva pasažérů patrně zahynulo při pádu letadla v Rumunsku. Plně obsazený letoun na trase z Ankary do Hamburku ztratil výšku třicet minut po vzletnutí a zřítil se nedaleko Bicažské soutěsky v severovýchodní části Rumunska. Jednalo se o Boeing 747 patřící německé společnosti Lufthansa. Podle informací ministerstva zahraničí bylo na palubě pět švédských občanů.“



„Po leteckém neštěstí v Rumunsku se jako zázrakem našla přeživší švédská dívka. Podle slov záchranářů byla v neděli ráno přepravena vrtulníkem do nemocnice v Temešváru. Její stav je údajně kritický. Záchrané práce poblíž těžko přístupné Bicažské soutěsky stále pokračují, avšak naděje na nalezení dalších přeživších jsou mizivé.“

JEDNA

Julie Starková seděla naproti svému bývalému manželovi Sidneymu Mendelsonovi u stolu v restauraci Ekstedt ve Stockholmu a při čekání na jídlo usrkávala víno.

Po stěnách a podlaze se mihotaly odrazy teplého světla z březových polen hořících v krbu.

Před dvěma týdny Julie poprvé v životě požádala Sida o pomoc se zakázkou. Vzal si volno z práce u norrmalské policie a odjel s ní do västernorrlandských lesů.

Julie se s ním vsadila, že případ na panství Mannheim vyřeší do čtyř dnů. Přiměla ji k tomu jakási její soutěživá domýšlivost. Při vyšetřování se však unáhnila a udělala několik velikých chyb, které ji dosud zahanbovaly.

Ale nakonec sázku přece jen vyhrála.

A proto ji dnes Sid pozval na večeři.

Julie tajně snila o tom, že by se mohl stát jejím kolegou, možná i partnerem v detektivní kanceláři Starková. Zatím však nenašla odvalu mu to nabídnout.

Od té doby, co se před třemi roky rozvedli, byli spolu v restauraci poprvé a Julie se usilovně snažila být plně přítomná, chtěla si užít každý okamžik strávený se Sidem a v duchu si opakovala, že nic víc žádat nesmí. Nakonec k tomu ale samozřejmě došlo.

„Side, dovedl by sis představit, že bychom spolu tu a tam zašli na večeri? Nic tím nemyslím, jen...“ slyšela sebe samu.

Sid k ní zvedl oči a ona svých slov okamžitě zalitovala, měla pocit, že v jeho výrazu spatřila náznak zaváhání.

„Občas,“ dodala, „nemyslím tím nic víc, jen...“

„Rád,“ přikývl a položil svou teplou dlaň na její ruku.

„Nemusíš, jestli...“

„Ale já chci,“ přerušil ji jemně.

„A ještě něco... kdybych zase potřebovala pomoc profesionálně?“

„Uvidíme,“ pousmál se.

Julie ucítila, jak jí vhrkly slzy do očí, a už se chystala říct něco nepromyšleného, ale vtom jí v kabelce zapípal mobil. Zašeptala omluvu, vytáhla ho, přečetla si zprávu a vzhlédla.

„Znáš herečku Biancu Salovou?“ zeptala se.

„Jistě, nedávno jsem ji viděl ve *Snu noci svatojánské*, hrála Puka. Co je s ní?“

Julii se tělem šířil pocit tepla a nemohla se ubránit úsměvu.

„Žádá detektivní kancelář Starková o pomoc...“

„A píše, o co se jedná?“

Julie přikývla.

„Prý ji pronásleduje její mrtvý snoubenec.“

„Hmm,“ odpověděl Sid váhavě. „To zní trochu...“

„Já vím.“

„Vypadá to na pěknou paranoiou... paranoidní psychózu nebo něco takového.“

„Já vím, ale co když ne? Jen si to představ,“ opáčila Julie s úsměvem.

Oba se odmlčeli a tiše poděkovali servírce, která jim přinesla talíře s uzenou kambalou a hráškem na lůžku z pomerančové omáčky.



Vyšli z restaurace do temné srpnové noci. Zatímco jedli, přestalo pršet, ale ulice byly dosud lesklé a vzduch čerstvý a plný kyslíku.

Julie se do Sida jako obvykle zavěsila, volnou rukou se opírala o svou hůlku a společně přecházeli Östermalm-ské náměstí.

S oblibou vtipkovala o tom, že vlastně vypadá celkem dobře, jen nesmí foukat. Se Sidem se však cítila krásná pořád, bez ohledu na počasí.

Julii bylo třiatřicet let, měla světle zrzavé vlasy a obočí, temně zelené oči a rovný nos. Velkou jizvu na pravé tváři vždycky skrývala pod vlasy, ale když ji závan větru odhalil, nechala to být.

Zastavili se v ulici Sibyllegatan, aby nechali projet několik aut.

Na schodech vedoucích nahoru ke hřbitovu postával nějaký muž. Julie zachytila jeho pohled a žaludek se jí stáhl strachem — zdálo se jí, jako by plačtivě nakrabatil spodní ret a ukazováčkem si pod jedním okem naznačil tekoucí slzy.

Julie přiměla Sida přejít ulici šikmo, aby muže nezahlédl.

Zkoušela si namluvit, že se jí to jen zdálo.

Když bylo Julii osmnáct, jeden novinář napsal reportáž o tom, v jakém luxusu si díky odškodnému a dědictví žije.

Tentýž den kdosi na sociálních sítích zveřejnil dvojici fotografií. Na jedné Julie oplakávala svou rodinu, na druhé se smála a pod snímkem bylo připsáno: *O dvě věřiny později.*

Stovky více či méně kreativních variant této fotomontáže se rychle rozšířily po celém světě a na krátkou dobu se staly virálem, aby posléze zase zmizely jako hračka, která se člověku brzy omrzí.

Julie však nezapomněla, jak děsivě krátký byl krůček od škodolibého žertu k nenávisti a přímému pronásledování.

Tvrzení, že když se na ni někdo dívá, tak hraje smutnou, ale jakmile se otočí k ostatním zády, užívá si života, ji nepřestávalo zraňovat.

Julie se v těch týdnech stala symbolem pokrytectví. Její smutná tvář byla spojována s politiky řečnicími o klimatických změnách nebo s náboženskými vůdci, kteří tvrdí, že všichni lidé jsou si rovni.

Přestože uplynulo už mnoho let, sociálním sítím se Julie stále vyhýbala, a když se náhodou na nějakém veřejném místě zasmála, občas ji zachvátila úzkost.

Nyní šla vedle Sida ulicí Storgatan a poslouchala, jak nadšeně srovnává jazzové pianisty Billa Evanse a Esbjörna Svenssona.

Rozpačitost a nepříjemné pocity už vyprchaly.

Snažila se kráčet pomalu, aby ty chvíle ještě protáhla, a opřela si hlavu o Sidovo rameno, jako by byla unavená.

„Jak je?“ zeptal se Sid.

„Dobře,“ odpověděla tiše.

Jejich kroky a měkké nárazy hůlky se odrážely mezi fasádami okolních domů. V jednom vchodě byly na zemi rozložené deky a kartony.

„Jsem moc ráda, že jsme se dneska mohli vidět,“ řekla.

„To já taky,“ přitakal tiše Sid.

Na sloupu u přechodu pro chodce zůstalo kabelovým zámkem připevněné rozbité kolo. Na zadní straně dopravní značky byla jako obvykle přilepená nálepka s os-tražitým jelenem.

Přešli ulici a zamířili dolů k vodě. V okně domu stál za krajkovou záclonou nějaký muž a pozoroval je.

Procházka by klidně mohla trvat celou noc, jenomže právě došli k Juliiným dveřím v ulici Styrmansgatan 15. Do čela jí sklouzl pramínek vlasů a ona si ho zastrčila za ucho, opřela se o hůlku a vzhledla k Sidovi.

Když se setkala s pohledem jeho laskavých očí, hrdlo se jí stáhlo pohnutím.

Vzpomněla si, jak se líbali, když byli manželé, jak nečekaně teplé a měkké bývaly jeho rty a jak ráda cítila jemné škrábání jeho vousů těsně pod spodním rtem, kde se často zapomněl oholit.

„Vypadáš jako dřív, když jsi chtěla dostat pusu,“ usmál se Sid.

„Nech toho,“ odvětila Julie trochu vyhýbavě.

„Chtěl jsem jen říct, že...“

„Že co?“ nenechala ho domluvit.

„Chtěl jsem říct, že si pamatuju, jak jsi takhle zvedala bradu a špulila pusu.“

„Nešpulila,“ zavrtěla hlavou. „O čem to mluvíš?“

„Říkám, že...“

„Vypadá to, že máš utkvělou představu, jako bych chtěla...“

„Julie, prosím,“ skočil jí do řeči. „Neříkal jsem, že bys chtěla, abych tě teď políbil. Řekl jsem jen, že vypadala jako...“

„No dobře,“ uzavřela to Julie.

Sid nakrčil čelo a zahleděl se na ni.

„Co se děje?“

„Jen chci, abychom v tom měli jasno,“ odpověděla a pokrčila rameny.

„Fajn.“

„Ale na druhou stranu, když někoho políbí bývalý manžel, tak to není o nic divnější, než když někoho pronásleduje mrtvý snoubenec,“ zavtipkovala.

Sid se zasmál, políbil ji na čelo, popřál jí dobrou noc a vydal se směrem k nábreží. Julie se usmívala, i když už se k němu otočila zády, přestože ji zaplavil hluboký smutek.

Otevřela dveře, vystoupala po několika schodech, zadržela dech, našla v kabelce klíč, zasunula ho do zámku, otočila, vešla do bytu a zavřela za sebou.

V předsíni zůstala se zavřenýma očima stát. Hůlka se zařinčením dopadla na podlahu a potom se opět rozhostilo ticho.

Samotu pronikající až do hloubi srdce znala až příliš dobře, té se už nikdy nezbaví. Setkala se s ní v životě příliš záhy.

Pomalý blesk fotoaparátu ozářil vzpomínku na čtyři rakve stojící v presbytáři kostela.

Z výšky viděla dívku sedící o samotě v první lavici. Na podlaze v dlouhé středové uličce ležely dvě berle.

Vtom se Julii v kabelce rozezvonil telefon.

Zula si boty, vešla do chodby, stáhla si plášť, nechala ho sklouznout na podlahu za sebou, pak pokračovala do kuchyně a hovor přijala.

„Haló?“ uslyšela opatrný hlas. „Jmenuju se Bianca Salová, už jsem se s vámi pokoušela spojit.“

„Ano, četla jsem vaši esemesku a chtěla jsem vám zítra zavolat,“ odpověděla Julie a zapnula v mobilu funkci nahrávání.

„Omlouvám se, že vás ruším takhle večer, ale...“

„To je v pořádku,“ odpověděla Julie.

Žena vzlykla a poté se ozval zvuk, jako kdyby přešla po rozvrzané podlaze a zavřela nějaké dveře. Rozrušeně dýchala, a když pokračovala, Julie v jejím hlase slyšela náznak hysterie.

„Ano, já... bojím se jít domů,“ řekla Bianca. „Jsem ještě v šatně v divadle... s kamarádkou, ale ona už bude muset jít. Nevím, co mám dělat.“

„Povíte mi, co se stalo?“ zeptala se Julie a posadila se v kuchyni na židli.

„To vy jste vyřešila ten případ porcelánových dětí, že?“

„Ano.“

„Pamatuju se na to, bylo to naprosto neskutečné,“ řekla Bianca.

„Díky.“

Žena, která byla v šatně spolu s Biancou, cosi poznamenala a Julie zaslechla cinknutí ramínka o šatní tyč.

„Myslíte, že... že byste mi mohla pomoci?“ zeptala se Bianca.

„A s čím potřebujete pomoci?“

„Bude to znít šíleně, ale já nejsem pomatená. Určitě si budete myslet, že vyšiluju pro nic za nic, ale je to vážně pravda, protože já nejsem blázen,“ pokračovala vyplašeně Bianca a ztěžka polkla.

„Nespěchejte,“ uklidňovala ji Julie.

„Myslím, že mám stalkera a... přála bych si, abych mohla říct, že přeháním, jen abych ve vás probudila zájem. Ale je to můj bývalý snoubenec, Nicolás.“

Vtom se její hlas zlomil a Julie slyšela, že ještě cosi šeptá.

„Psala jste, že je mrtvý,“ pronesla Julie pomalu.

„To je... ano, je mrtvý,“ odpověděla Bianca, jako by se o tom snažila přesvědčit i sebe samu.

„Proč myslíte, že vás stalkuje?“

„Protože jsem ho viděla, dneska v noci byl u mě v ložnici, když jsem se probudila... Chápete, nemůžu jít domů.“

„Jste si jistá, že to nebyl sen?“

„Vím, jak hrozně to zní, ale odnesl si svoje manžetové knoflíčky. Ležely v mističce na komodě,“ pokračovala.

„Měla jste strach?“

„Nebo možná to nezní zas tak hrozně,“ odpověděla Bianca a rozechvěle se nadechla. „Ale stalo se ještě něco... Než si vzal ty knoflíčky, přejel si prstem po krku. Víte jak... jako by naznačoval podříznutí.“

„Považujete to za výhrůžku?“

„Nechci na to myslet, nechápu to,“ hlesla.

„Jaký by Nicolás mohl mít motiv pro to, aby vás stalkoval?“ zeptala se Julie.

„Nevím, ale... šla jsem prostě dál... v životě, ve vztazích...“

„Kde bydlíte?“

„Na náměstí Nytorget, ale teď jít domů nemůžu... a nemůžu zůstat ani tady, protože si myslím, že byl i tady, uvnitř v mojí šatně... ve čtvrtce... Někdo mi zapálil šaty... po představení jsem cítila kouř, a když jsem se pak chtěla převléct, viděla jsem to.“

„Jak se jmenuje ta kamarádka, co je teď s vámi v divadle?“ zeptala se Julie.

„Regina.“

„A nemůžete přespát u ní?“

„Dneska ne, nejde to,“ odpověděla Bianca.

Julie slyšela v pozadí konejšivý ženský hlas.

„Teda, je to takhle,“ začala Bianca vysvětlovat. „Když vyrazíme hned, Regina mě stihne zavézt domů... a pak můžu počkat ve večerce šikmo naproti přes náměstí, a kdybyste mohla přijet a podívat se, jestli Nicolás není u mě v bytě... Jinak vážně nevím, co bych si měla počít.“

DVA

Julie Starková vystoupila z taxíku na náměstí Nytorget, na chodníku se opřela o hůlku a pohlédla k malému supermarketu 7-Eleven. Za zamlženou výlohou uviděla u jednoho ze stolků rychlého občerstvení světlou ženu s nakrčeným čelem.

Z ulice ji mohl vidět každý, tvář měla skloněnou k ledě zářícímu mobilu, prsty monotónně ťukaly na displej, na stole před ní stála plechovka coca-coly.

Julie si rozhovor s Biancou znovu v duchu prošla.

Probudila se uprostřed noci a v přítomí své ložnice uviděla stát svého mrtvého snoubence. Gestem naznačil podříznutí krku, potom si vzal z komody svoje manžetové knoflíčky a odešel.

Julieiným hlavním úkolem musí být zastavit stalkera dřív, než zajde příliš daleko. Nesmí se nechat zaslepit otázkou, jestli je snoubenec mrtvý nebo ne, i když pro odhalení pravdy nejspíš bude nutné objasnit i to.

Julie vešla do obchodu, přešla po špinavé podlaze a zastavila se před ženou u stolu.

„Bianca Salová?“ zeptala se.

Než žena situaci správně vyhodnotila, na okamžik se v jejích velkých světlehnědých očích objevil výraz strachu.

„Díky, že jste přišla,“ řekla Bianca a vstala.

Když na Juliině tváři spatřila jizvu, neodvrátila pohled, jak to instinktivně udělá většina lidí. Místo toho si dlouhý šrám se zájmem prohlédla. Teprve pak jí podala ruku na pozdrav.

„Já lidem ruku nepodávám,“ vysvětlila jí Julie přívětivě.

„Fajn,“ přikývla Bianca a spustila napřaženou ruku k boku. Zdálo se, že ji to nijak nepřekvapilo.

Bianca Salová měla poměrně kulatý, symetrický obličej a oči posazené daleko od sebe jako srnka. Její výrazně vykrojené rty jako by se neustále usmívaly a neměly daleko ke smíchu.

Byla krásná, jak se o ní píše, ale ve skutečnosti na ní zároveň bylo i cosi neupraveného a rozevlátého.

„Ještě nikdy jsem se s žádným opravdovým detektivem nesetkala,“ řekla Bianca obdivně.

„Tramtadadá,“ zasmála se Julie.

„Co bude teď?“

„Nejdřív se podívám na váš byt a pak se spolu posadíme a popovídáme si o tom, co bych pro vás mohla udělat.“

„Už teď jsem trochu klidnější,“ řekla Bianca a dopila poslední doušek coca-coly. Plechovku pak nechala na stole.



Mlčky došly k domu z počátku dvacátého století se žlutou fasádou, arkýřovými okny a bílými okenními rámy. Bianca vytukala vstupní kód a lakované dubové dveře se automaticky otevřely.

Ve výtahu se Julie přimáčkla zády k vnitřní stěně, aby cestou nahoru neriskovala žádný dotek.

„Počkejte na chodbě, než prohledám byt,“ řekla.

Cítila jemnou vůni Biančina parfému, cosi vzdušného s irisem, geránií a zřejmě šeříkem tvořícím srdce parfému.

„Teď začínám být vážně nervózní,“ poznamenala tiše Bianca.

„Z čeho?“

„Že bude uvnitř.“

„To si nemyslím.“

„Ale co když přece jen...“

„Pak by tohle byl můj nejrychleji vyřešený případ,“ usmála se Julie.

„Ale vážně...“

„Mám v kabelce pepřový sprej,“ zalhala.

„Tak jo.“

Ve čtvrtém patře se cvakající mechanismus zastavil a Bianca otevřela dveře výtahu. Žárovka ve skleněné kouli u stropu neklidně poblikávala.

„Vyjděte kus nahoru po schodech,“ řekla Julie.

„Nesmíte se zlobit, je tam trochu nepořádek,“ omlouvala se Bianca a hledala v kabelce klíče.

„Už jsem viděla horší,“ odpověděla s jistotou Julie.

„Tak dobře,“ usmála se Bianca a vložila jí do ruky červenou koženou klíčenku.

„Běžte po schodech nahoru.“

Julie zasunula klíč do zámku a otočila doprava, pak stiskla kliku a otevřela dveře. Ze tmy uvnitř bytu se linul teplý vzduch s vůní mýdla a řezaných květin.

Vešla do předsíně, rozsvítila, opřela se o hůlku a naslouchala. Vedle přeplněného botníku ležela igelitová taška plná láhví od vína. Podél rámu zrcadla byly zastrkané fotografie Biancy a jejích přátel.

Z vedlejšího bytu se chvilku ozýval psí štěkot, ale pak opět nastalo naprosté ticho.

Julie nahlédla do šatní skříň, hůlkou poodhrnula pověšené kabáty a pak přešla do koupelny, vykachlíkované od podlahy až ke stropu. Za modrým puntíkováným závěsem stála hluboká smaltovaná vana se stopami rzi pod kapající baterií. Skříňka byla plná šminek a odličovacích přípravků a zrcadlo umazané od zubní pasty. Na podlaze se válely černé kalhotky se slipovou vložkou.

Vrátila se do předsíně, pohlédla na vstupní dveře a zjistila, že na nich není bezpečnostní řetízek ani kukátko. Z chodby zaslechla Biančin hlas, s kým si telefonovala a vtipkovala o své vlastní hysterii.

Julie pokračovala prosklenými dveřmi do prostorného pokoje se zaobleným arkýřem a zešíkmenými okny. V jednom rohu byla lakovaná podlahová prkna nahrazena bílou betonovou deskou, na níž kdysi stála kachlová kamna.

Všude se kupily knížky a scénáře — okolo stěn, na polici s televizí i na zemi před přeplněnou knihovnou.

Na stěně visely zarámované divadelní plakáty s Biančíným jménem: *Racek*, *Domeček pro panenky*, *Slečna Julie*.

Ošoupaná sedací souprava byla plná polštářků a dek.

Na konferenčním stolku, na komíncích knih i na černém pianinu stály mističky se starými olivovými pečkami a pistáciiovými skořápkami, prázdné skleničky od vína a hrnky se zaschlými čajovými sáčky.

Na malém stolku na jedné noze ležel balíček opotřebených tarotových karet a tři vyložené v řadě, z nichž dvě byly otočené obrázkem nahoru: Velekněžka a Kolo osudu.

Julie popošla dovnitř, nahlédla za pohovku a pak roztáhla závěsy na všech čtyřech oknech v arkýři. Pak pokračovala do malé kuchyně. Na lince vedle starého sporáku

stál na kostkované utěrce velký kastrol obrácený dnem vzhůru. Na odkládacím stolku se povaloval nedojedený krajíc bílého chleba s okurkou a na roztržené obálce vedle vázy s kyticí vadnoucích růží ležel filmový scénář.

Julie si vzpomněla na večeri se Sidem a na to, že si s ním zase nedokázala otevřeně promluvit o budoucnosti. Musí sebrat odvalu a nabídnout mu, jestli by nechtěl zkusit pracovat naplno jako soukromý detektiv a třeba se stát jejím partnerem v agentuře. Snila o tom, že budou mít společnou detektivní kancelář, každý den budou sedět naproti sobě, ráno si vypijí kávu, proberou vyšetřovací strategie, společně poobědvají a potom budou dlouho do večera pracovat.

Minulý týden pro něho dokonce unáhleně koupila starožitný psací stůl. Cítila se pak hloupě a nechala ho uskladnit.

Skleněnými dveřmi vyhlédla na balkon s květinami, malým bílým stolem a ratanovou pohovkou pokrytou ohnivě žlutými a šafránově rudými polštáři.

Když se na vnitřní straně zábradlí ve větru zhoupala šňůra s kolíčky na prádlo, ozvalo se tiché zachrastění.

Julie už se chtěla otočit, ale vtom jí oči padly na jakýsi předmět, který se třpytil jako leštěné černé uhlí. V následující vteřině si uvědomila, že je to zobák. Ve větru se pohnulo černé peří. Na balkoně mezi dvěma polštáři na pohovce ležela mrtvá vrána.

TŘI

Julie ze sebe setřásla znechucení a přešla do temné ložnice se stěnami vymalovanými dívčí růžovou barvou, s perským kobercem na podlaze a zmuchlaným černým povlečením na posteli.

Na jednom nočním stolku ležel tlustý román od Hilary Mantelové a na něm brýle na čtení. V pootevřené zásuvce Julie zahlédla ochranu zubů v plastové dóze, tubu krému na ruce a kondomy v lesklých modrých obalech.

Na druhém nočním stolku stál rádiový budík s třicí anténou.

Julie nahlédla do šatní skříně, hůlkou narazila do stojanu na ramínka a poté přešla k oknu a odhrnula závěs. Na protější straně úzké uličky Närkegatan pohlédla na dům s fasádou z hnědočervených cihel. V jednom okně stál muž se stříbrošedými vlasy a zíral přímo na ni.

Julie se vrátila ke vstupním dveřím a vyhlédla do chodby. Bianca čekala o deset schodů výš a objímala si ramena.

„Nikdo tam není,“ řekla jí Julie.

„Dobře,“ vzdychla Bianca, jako by dlouho zadržovala dech.

„Ale na balkoně je mrtvý pták.“

„Já vím, viděla jsem ho, je to odporné. Sbírám odvahu dát ho do pytle na odpadky.“

„Posadíme se uvnitř?“ navrhla Julie.

Bianca sešla dolů, vzala si od Julie klíče, zavřela za nimi vstupní dveře, zamkla, a než se vydala za Julií do kuchyně, ještě zkusila vzít za kliku.

Odnosla vázu s květinami ke dřezu a pak s unaveným výrazem usedla naproti Julii.

„S čím byste chtěla ode mě a od mé detektivní kanceláře pomoci?“ zeptala se jí Julie.

„Vůbec se necítím bezpečně... Chápete, člověku to leze na mozek,“ řekla Bianca a ukázala si na hlavu. „Nemůžu žít v neustálém strachu.“

„To chápu.“

„Nejdůležitější je, aby k ničemu nedošlo, aby už mě nikdo nepronásledoval a abych se nemusela bát.“

„Nejsem bodyguard, ale toho stalkera najdu a zastavím,“ přikývla Julie.

„A potřebuju bodyguarda?“ zeptala se Bianca napjatě a pohrávala si se slánkou.

„Abych vám na tuhle otázku mohla odpovědět, musím vědět víc. Zítra promluví se svým kontaktem u policie, ale do té doby se pokusíme vaši bezpečnost zajistit, jak nejlíp to půjde.“

Bianca na ni hleděla s přivřenýma očima a maličko se pousmála.

„To jste vždycky tak sebejistá?“

„Když jde o nalezení pravdy, tak ano,“ odpověděla Julie.

„Dívala jsem se, kolik takový osobní strážce stojí,“ prohodila Bianca. „Neznám vaši cenu, ale jestli opravdu uděláte to, co slibujete, tak z dlouhodobého hlediska se to určitě vyplatí.“

„Jakmile se stalkeri na někoho upnou, bývají dost vytrvalí,“ řekla Julie. „Jednoho známého švédského umělce pronásledoval tentýž stalker celých pětatřicet let.“

„Panebože,“ vydechla Bianca.

„Tady to je standardní smlouva... s průběžnými platbami,“ vysvětlila Julie a vytáhla z kabelky plastové desky. „Ale můžu vám dát i nabídku s celkovou fixní částkou, pokud by vám to líp vyhovovalo.“

„Která je lepší?“

„Pro vás určitě průběžné platby, protože bývám velmi rychlá.“

Bianca si smlouvu pečlivě pročetla a doptala se na časový plán a ustanovení týkající se dodatečných výdajů.

„Dobře, podepíšu to... pod jednou podmínkou,“ řekla se zvláštním leskem v očích.

„Jakou?“

„Promiňte, ale mohla byste tu dneska v noci přespat?“ zašeptala Bianca. „Jenom dneska. Bojím se tady být sama a nemám kam jinam jít.“

„Pokud vám budu moct už dnes večer položit několik otázek...“

„Platí,“ usmála se Bianca, vzala z okenního parapetu propisku, podepsala smlouvu, zastrčila ji zpátky do desek a posunula přes stůl.

„Díky... a teď začíná vyšetřování,“ řekla Julie a pozorovala Biančin obličej. „Říkáte, že vás pronásleduje váš mrtvý snoubenec.“

„Ano,“ odpověděla Bianca a snažila se zaplašit potutelný úsměv.

„A vy si myslíte, že ve skutečnosti není mrtvý?“

„Myslela jsem si, že je, dokud jsem ho neviděla.“

„Jak zemřel?“

„To já vlastně nevím... brzy to budou tři roky a dva měsíce, ale pořád nemůžu pochopit... Nicolás byl na služební cestě v Helsinkách a našli ho mrtvého v hotelovém pokoji... mám dojem, že ho objevila uklízečka.“

„Vy to nevíte?“

Bianca zavrtěla hlavou a ztěžka polkla.

„Vůbec jsem ho neviděla, tělo přepravili rovnou do Brazílie, odkud pocházel. Na pohřeb mě jeho rodina nepozvala, vůbec se mnou nemluvili, dělali, jako bych ani neexistovala.“

„Jaký to byl pocit?“

„Co myslíte?“

„Na tom nezáleží, co si já myslím — chci vědět, jak jste se cítila vy,“ opáčila Julie.

Bianca zčervenaly tváře.

„Není mi příjemné o tom mluvit,“ řekla tiše.

„Chápu.“

„Nebyl to dobrý pocit — jako bych byla jen jeho milenka, bez jakéhokoli závazku,“ odpověděla Bianca se staženým krkem. „Nevím, stydím se, že jsem se do toho nijak nevložila, že jsem po nich nic nepožadovala, ale byla jsem v šoku. Neměla jsem sílu pustit se ještě do konfliktu s jeho rodinou, jen jsem čekala, že se ke mně budou chovat slušně.“

„To je jasné.“

„Jung říká, že samota není o tom, že okolo sebe nemáte lidi, ale že nemůžete komunikovat.“

Náhle se z obývacího pokoje ozvala dutá rána, Bianca sebou trhla a nechtěně převrhla slánku. Nervózně se usmála, nabrala vysypanou sůl mezi prsty a odhodila ji přes levé rameno.

ČTYŘI

Obě ženy přešly do pokoje a uviděly, že se převážil komínek knih na klavírní židličce a zbortil se na podlahu.

„To byl asi jenom duch,“ řekla Bianca a posadila se na područku křesla.

Julie došla k rozházeným knížkám a posouvala je hůlkou. Všimla si, že z jedné vypadla pohlednice od Biančiny matky. Psala jí, že se jí stýská a že už se těší na příští prodloužený víkend. Zbytek pohlednice vyplnila srdíčky.

Julie se posadila na pohovku, natáhla si nohu a chvíli odpočívala s očima upřenýma do Biančiny tváře. Pak se jí znovu začala vyptávat.

„Kdy jste Nicoláse viděla naposledy?“

„Jenom den před smrtí... nebo co se to vlastně tehdy stalo. Jeli jsme do Helsinek společně, užili jsme si pěkný večer, najedli jsme se v Bellevue, jestli to znáte...“

„Ne.“

„Ráno jsem se vracela do Stockholmu, v divadle jsme měli něco důležitého. On měl naplánované schůzky — byl diplomat — a večer se měl zúčastnit nějaké akce na velvyslanectví. A druhý den ho našli v hotelovém pokoji.“

„Jak jste se dozvěděla, že je mrtvý?“

„Jeho matka mi poslala e-mail, ve kterém psala, že v Helsinkách zemřel.“

„E-mail?“ podivila se Julie.

Bianca přikývla.

„Vlastně mi chtěla jen sdělit, abych si z jeho bytu odnesla svoje osobní věci a klíče nechala ve schránce.“

Náhle se ozval škrábavý zvuk. Po šikmém plechovém parapetu za oknem přecházel holub.

„Co jste si o jeho smrti myslela?“

„Nevím, převracela jsem to v hlavě pořád tam a zpátky... Nicolás strašně špatně spal a možná si vzal moc prášků na spaní a k tomu alkohol... Anebo si mohl vzít život.“

„Trpěl depresemi?“

„Ne, naopak, pokud vím... ale hodně na něho tlačila rodina.“

„V jakém smyslu na něho tlačili?“

Holub sklouzl po plechu a za oknem zamával křídly.

„Aby byl stejně úspěšný jako všichni jeho příbuzní. Vážně se snažil, měl rozjetou slušnou kariéru,“ vysvětlovala Bianca. „Opravdu, s jeho rodinou už nechci mít nikdy nic společného... Nevím, člověk by čekal, že když se něco takového stane, naprostá katastrofa... že všichni odloží staré spory a udělají, co budou moci... Myslím tím... že jsem byla úplně na dně... Nicolás zemřel, ale jejich mocenská hra přesto pokračovala...“

Julie měla pocit, jako by se její břicho ocitlo ve vakuu, připadala si téměř bez tíže. Měkce vstala a postavila se na špičky. Tlak ruky na hůlku zmizel.

Holub za oknem se ve vzduchu zastavil, pohyboval křídly tak pomalu směrem dolů, že Julie jasně viděla, jak se peříčka do sebe zaklesávají a vytvářejí elastické plochy.

Ušní bubínky se jí vyboulily dovnitř a uši zaplnilo dunění, jako by se ocitla pod vodou.

Julie se zahleděla na Biancu a spatřila vlhký lesk v jejích očích těsně předtím, než z nich začaly téct slzy.

Po slovech o tom, že byla po Nicolásově smrti úplně na dně, sevřela rty.

Zorničky se jí rozšířily.

Pomalů zvedla ruku k ústům.

Holubí křídla stlačovala vzduch dolů. Jedno šedomodré peříčko se uvolnilo a spirálou se vzneslo vzhůru.

Julie sledovala Biančiny oči.

Bezděky zabloudily do jedné části knihovny, kde na sobě ležely brožované knížky.

Za nimi se dala vytušit dvířka trezoru z matné oceli.

Bianca zamrkala a po tvářích jí stékaly třpytící se slzy.

Rukou si zakryla ústa.

Těsně předtím, než se čas opět rozběhl normální rychlostí, si Julie stačila pomyslet, že v tom trezoru leží cosi, co nějak souvisí s Nicolásovou smrtí.

Julii přeběhl mráz po zádech a její tělo znovu nabylo veškerou tíhu.

Občas se stávalo, že se pro ni čas zpomalil stejně jako v dětství — v posledních vteřinách před nárazem letadla. Tyto okamžiky strnutí byly součástí její posttraumatické stresové poruchy, a když k tomu došlo, Julie pak pronikavě viděla každý detail a dokázala nesmírně soustředěně naslouchat všemu, co lidé okolo ní říkají.

„Jaká mocenská hra?“ zeptala se a pokoušela se klidně dýchat.

Bianca spustila ruku od úst a během odpovědi se snažila vzpamatovat.

„Ale ne, jen to, jak... jak se ode mě úplně odvrátili, nemám v jejich očích vůbec žádnou hodnotu. Nevím, co mám dělat, jsem tak sama a vůbec ničemu nerozumím...”

Nikdo se mnou nemluví, vůbec, ani jeho sestra, která má švédské občanství... takže ví, že jsme s Nicolásem byli partneři, trávili jsme spolu každý den, celé tři roky. Ale pro ně to neznamena nic.“

„To je zvláštní.“

„Neviděla jsem ani jeho úmrtní list nebo jak se tomu říká... Volala jsem do nemocnice, ale nic mi neukázali, to je úplně šílené.“

„To ani ne, úmrtní list není veřejně přístupný dokument,“ vysvětlila jí Julie. „Nebyli jste manželé... a on měl navíc diplomatický status.“

Bianca si drobnými rychlými pohyby otřela z tváře slzy a pokusila se o úsměv.

„Takže vy myslíte, že to mám nechat být?“

„To nevím,“ odpověděla Julie. „Ale není to nic, co byste měla ze zákona právo vidět.“

„Aha.“

„O jakou mocenskou hru šlo?“

„Já nevím, nevím vůbec nic, vždyť už ani nevím, jestli je opravdu mrtvý.“

„Podíváme se do ložnice?“

„Nemám ustláno,“ konstatovala Bianca a pospíchala napřed.

„To nevádí.“

Julie vešla za ní do místnosti a sledovala, jak Bianca rychle dovřela zásuvku nočního stolku a sehnula se, aby přes rozházené lůžkoviny natáhla hnědý přehoz.

„Jsem trochu nepořádná, ale obvykle to bývá lepší.“

Julie zůstala stát ve dveřích, podívala se z okna a všimla si, že se byt nachází až nad pouličními lampami, takže v noci musí být v ložnici poměrně velká tma.

„Co jste dělala вчера během dne?“ zeptala se.

„Byla jsem navštívit kamarádku v Karolínské nemocnici, byla tam na operaci.“

„Kdo je to?“

„Ursula... bude u nás dělat nápovědu. Má potíže s hlasivkami, musela jít na operaci... A pak jsem měla od sedmi představení.“

„*Racka?*“

„Ano,“ přikývla Bianca.

„A potom jste šla rovnou domů?“

„Ano.“

„Kolik bylo přesně hodin, když jste Nicoláse uviděla tady uvnitř?“

„Půl čtvrté ráno.“

„Předpokládám, že jste ležela v posteli — a kde stál on?“

„U komody.“

„Všiml si, že jste ho zahlédla?“

„Chtěla jsem říct, že ne, protože nic neřekl... Ale vlastně si myslím, že ano, bylo to cítit... v místnosti, mezi námi.“

„Jak?“ zeptala se Julie a došla ke komodě.

„Nevím.“

„Odtud vzal ty manžetové knoflíčky, že?“ poznamenala Julie a dotkla se mističky se šperky.

„Ano... ale nejdřív naznačil to podříznutí, potom sebral knoflíčky a pak odešel.“

„Ukažte mi prosím, jak to udělal. Můžu si lehnout na vaši postel?“ zeptala se Julie.

„Jistě,“ přitakala Bianca.

Julie opřela hůlku o noční stolek, ztěžka dosedla na postel, trochu se poposunula a lehla si na záda.

„Takhle jste ležela?“

„Ano,“ přikývla Bianca.

„Probudila jste se a hned jste ho uviděla?“ pokračovala Julie.

„Stál tady,“ řekla Bianca a postavila se ke komodě, napůl obrácená k posteli.

„Nebyla tma?“

„To sice ano, ale Nicolásův budík svítí celkem silně.“

„Takže jste viděla, že se na vás dívá?“

Bianca zatajila dech.

„Ležela jsem úplně paralyzovaná, srdce mi strašlivě bušilo... Stál tady, pak se otočil a...“

Bianca si přejela prstem po krku, obrátila se k Julii zády, předstírala, že z misky na komodě bere manžetové knoflíčky, pak vyšla ven z ložnice a zase se vrátila.

„Když jste si přejela tím prstem po krku, nedívala jste se na mě,“ prohlásila Julie.

„Přesně tak to udělal — a v další vteřině byl pryč.“

„Zavřel za sebou dveře na chodbu?“

„Zavřel a zamkl.“

„Měl klíče od bytu?“

„Jistě.“

Julie si pomyslela, že zamčené dveře Biančinu výpověď potvrzují a zároveň oslabují. Kdyby se jí všechno jenom zdálo, ráno by dveře samozřejmě byly zamčené, ale pokud si Nicolás skutečně přišel pro svoje knoflíčky, zamknout za sebou mohl.

„Co jste dělala, když odešel?“

„Co jsem dělala? Zůstala jsem ležet... nevím, zavřela jsem oči a modlila se, dokud jsem si neuvědomila, že je pryč. Ještě chvíli jsem počkala s nastraženýma ušima... a pak jsem zavolala Ramonovi, to je jeden kolega, který mi řekl, ať zavolám policii. Udělala jsem to a oni docela rychle přijeli a prohledali byt. Jenže co by mi mohli říct?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zavřu oči v modlitbě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.